

# Karácsonyi tűfoglalás



nina collins

Nina Collins

Karácsonyi túlfoglalás

*Nina Collins - Karácsonyi túlfoglalás*

©Nagy Zita 2023  
Minden jog fenntartva!

Szerkesztő:  
Császár Anikó

Borító:  
Nagy Zita

Kép forrása:  
Pngtree

Felelős kiadó:  
Nagy Zita

Kiadásban közreműködött:  
Book Dreams Kiadó

[info@bookdreamskiado.hu](mailto:info@bookdreamskiado.hu) • [www.bookdreams.hu](http://www.bookdreams.hu)  
[facebook.com/bookdreamskiado](https://facebook.com/bookdreamskiado)  
[instagram.com/bookdreamskiado](https://instagram.com/bookdreamskiado)



A KARÁCSONY IDŐNKÉNT TARTOGAT VÁRATLAN MEGLEPETÉSEKET.

Szenteste előtt három nappal sűrű hózápor söpört végig a Pitkin megyei repülőtéren. Chloe García a bőröndjét maga után húzva igyekezett áttörni a tömegen, hogy a parkolóban mihamarabb elcsíphessen egy taxit. Eddig a napig elképzelni sem tudta, hogy valaha arra vetemedik, hogy egyedül, egy idegen helyen töltsen a karácsonyt, most mégis erre készült. Céltudatos léptekkel haladt előre, amikor a bőröndje kereke beékelődött egy repedésbe.

– A fene vinné el ezt az ósdi, molyrágta, hasznavehetetlen táskát! – Megrántotta a bőrönd fogantyúját, de a kerék nem szabadult ki alkalmi börtönéből. – A fene vinné a járdát is!

Minden erejét bevetve újra megkísérelte a mozdulatot, és a kerék végül engedelmeskedett.

Chloe felsikkantott, ahogy eltűnt a lába alól a talaj, és ösztönösen kapaszkodó után kapott. Finom anyagot érzett az ujjai között, aztán egy pillanattal később kellemes melegséget a fenéke alatt.

*Ó, te jó ég, nemcsak elrántottam valakit, szabályosan magam alá temettem!*

Forróság öntötte el az arcát. Alig szállt le a gépe, máris kínos helyzetbe került.

Ügyetlenül felegyenesedett, és szemügyre vette az áldozatát. A férfi egy laza mozdulattal felpattant, és

leporolta a ruháját. Chloe úgy vélte, a húszas évei végén járhat; búzaszőke haja divatosan rövidre volt nyírva, hosszú gyapjúkabátja kifogástalanul állt rajta. Chloe azonnal látta az öltések egyenletességén, hogy a készítője a legjobb minőségre törekedett, színházi jelmezkészítőként jól értett az ilyesmihez.

– Nem sérültél meg? – aggodalmaskodott.

– Nem. És te? – A férfi kellemesen rekedtes orgánuma végigfutott Chloe gerincén.

Megrázta a fejét.

– Kérlek, ne haragudj! Az az átkozott kerék az oka – hadarta, de a férfi egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– Nem kell szabadkoznod.

Összeakadt a tekintetük. *A mindenit, micsoda szempár! Első pillantásra barnának tűnik, de ha az ember lánya közelebbről megnézi, inkább erdőzöld, némi arannyal az írisze körül.*

Chloe torka fűrészpórosra száradt. Meg akart szólalni, de egyetlen értelmes szó sem jutott az eszébe.

Végül az idegen megszakította a szemkontaktust, és felkapta a táskáját, de mielőtt sarkon fordult volna, futó pillantást vetett a földre. Chloe meg mert volna esküdni rá, hogy megrándult az állán egy izom.

A férfi megköszöri a torkát, elköszönt, és leintette a parkolóban várakozó utolsó taxit.

*Pazar!*

A fáradtság és a bosszúság egyvelege mardosta Chloe szemét, de igyekezett úrrá lenni rajta.

*Az utazás épp a váratlan helyzetektől olyan izgalmas, mantrázta magában, majd hátrafordult, hogy felnyalábolja a holmiját.*

*Jaj, ne!*

A bőrrönd cipzárja szétnyílt, és néhány fehérnemű, beleakadva pár színes karácsonyfadíszbe, a földön hevert. Chloe érezte, hogy ég az arca. A férfi biztosan meglátta a fehérneműit.

*Talán a kényelmes, de unalmas darabok láttán fogta azonnal menekülőre?*

Gyorsan visszatömködté őket a helyükre, majd megpróbálta összehúzni a cipzárt, de kudarcot vallott. Csüggedten felegyenesedett, és felmarkolta a táskát.

Megszámolni sem tudta, Mamóval hányszor ábrándoztak arról, hogy milyen lesz majd a West Maroon Creek-i havasokban tölteni a karácsonyt. Chloe rengeteg internetes oldalt megnézett, mire megtalálta a megfelelőt: egy apró faházat a hegyoldalon, a csillagok alatt.

Ám az út eddigi része egyáltalán nem hasonlított arra, amit elképzelték.

Chloe szeme megtelt könnyekkel. Ha Mamó itt lenne, csak nevetnének a kellemetlenségeken, de ő néhány hónapja a csillagok közé költözött, hogy

ezentúl óvó tekintetével onnan figyelje őt, és Chloe hirtelen megbánta, hogy egyedül is eljött ide. A visszaútra vett jegye a táskájában lapult, talán jobban tenné, ha felhasználná egy korábbi járatra. Ezt az utazást Mamóval ketten tervezték el, nélküle már úgysem lesz ugyanolyan.

Chloe a kabátja ujjával letörölte a könnyeit. Nem fordulhat vissza. Ez lesz az első karácsonya a nagymamája nélkül, és úgy érzi magához a legközelebb, ha megteszi, amit elterveztek. Mamó is ezt akarná.

Néhány taxi éppen akkor hajtott be a parkolóba.

*Mi ez, ha nem égi jel?*

Leintette az egyiket, és beszállt. Előkereste a táskájából a papírcetlit, amire indulás előtt ráfirkantotta a címet, átnyújtotta a sofőrnek, aztán hátradőlt az ülésen.

A repülőtér Aspen mellett terült el. A távolban hegyek nyúltak az ég felé, az utat juharok és jegenyefenyők szegélyezték. Nem sokkal később behajtottak a városba. Chloe a párafoszlányos üvegen át elbűvölve figyelte az emberekkel tömött főutcat és a hófedte téглаépületeket. A legtöbb üzlet kirakatát ünnepi témában rendezték be; az egyikben egy karácsonyfa állt, díszítése Colorado zászlóját mintázta. Az eget, az aranyat, a hóborította hegyeket és a termőföldet idézve kék, sárga, fehér és piros színekben pompáztott.

Az autó maga mögött hagyta a várost, és a hegyoldal felé vette az irányt. A lámpaoszlopok ritkulni kezdtek, és a forgalom is jelentősen megcsappant. A hó egyre nagyobb pelyhekben hullott, és Chloe biztosra vette, hogy nemsokára tejfehér hótakaró teríti majd be a most még gondosan letisztított utakat. Átjárta az izgatottság. Élete huszonnégyszáz éve alatt alig tette ki a lábát Port St. Lucie-ből, ahol felnőtt, és még Floridát sem hagyta el soha.

A hóesés viharrá erősödött, mire elérték a házat. Chloe a nyakáig húzta a kabátja cipzárját, mielőtt kiszállt a kocsiból, de a jeges levegő így is áthatolt az anyagon, az erős szél a hajába kapott.

Az ajtóhoz igyekezett, és letámasztotta a bőröndjét. A tulajdonos instrukcióit követve a kulcsot a bejárat mellett álló, megcsorbult kertitörpe alatt kereste, de hiába tapogatózott, sehogyan sem találta.

Tétován körbenézett. Most mégis mi tévő legyen? A taxija már elment, és közel s távol nem volt egyetlen település sem.

A tenyere nyirkos lett a kesztyű alatt, a lábával nyugtalanul dobolt. Nagyot sóhajtott, hogy lenyugtassa magát. Előhúzta a telefonját, és tárcsázta a taxitársaság számát, de nem volt térerő.

Hideg izzadtság csorgott végig a hátán. Úgy érezte, a hét csapás sújtja, csak nem a szokványos formában.

*Mi jöhet még?*



Hirtelen ötlettől vezérelve lenyomta a kilincset. Nevetséges ötletnek tűnt, hogy nyitva találja az ajtót, de az halk nyikorgással kinyílt.

Belépve kellemes meleg fogadta. A kandallóban lobogott a tűz, a levegőt frissen hasított fa illata járta át. A falakból vászon borítású falikarok álltak ki, melyek narancsos fénybe vonták a teret.

Chloe levette a kabátját, és körbejárta a helyiséget. Az ablakpárkányon vaskos gyertyatömbök álltak, a kanapé karfájáról norvégkockás pokróc lógott. A nappalit a konyhától elválasztó pulton egy üveg bor és egy bevásárlótáska hevert. A tulajdonos csak nemrég hagyhatta el a házat, cipőjének nyoma még nem száradt fel a padlóról, vizespohara félig megtöltve a pulton hevert.

Chloe lelkét melegség öntötte el.

*Mamó imádná ezt a helyet.*

Sarkon fordult, felnyalábolta a csomagját, és az emeletre indult. Keskeny, nyikorgó falépcső vezetett felfelé. Odafenn egy fürdőt és egy hálószobát talált. Az utóbbi falán hófedte hegycsúcsokat ábrázoló festmények lógtak, az ajtóval szemben fakeretes ágy húzódott, a padlót rojtos perzsa szőnyeg borította.

Chloe nevetve körbeforgott, majd az ágyra vetette magát. Ólmos fáradtság húzta lefelé, de még nem akart elaludni. Hozzászokott a floridai meleghez, és minden porcikája forró fürdő után sóvárgott. A

fürdőszobába ment, kibújt a ruháiból, és beállt a zuhany alá, közben azt tervezgette, hogyan fogja feldíszíteni a házat.

Miután kellemesen átmelegedett, elzárta a csapot, és belebújt a Mamótól kapott apró karácsonyfamin-tás fürdőköpenyébe. Épp a kilincs után nyúlt, amikor az váratlanul megmozdult.

Chloe sikoltva hátrahőkölt, és maga elé emelte az első tárgyat, ami a keze ügyébe akadt.

A hátmosó keféét.

– Maradjon odakint, különben megjárja! – kiáltotta, de a betörőt láthatóan nem tántorította el, mivel az ajtó kitérült.

Chloe ereit elárasztotta az adrenalin, remegő lába alig tudta megtartani. Kétségbeesetten kutatott menekülési út után, de a helyiségnek csak egyetlen ki- és bejárata volt.

Az, amelyikben egy férfi állt.

Az ösztönei támadásra sarkallták, de amikor a tekintete az erdőzöld szempárba fúródott, eltátotta a száját. Az a férfi állt előtte, akire ráesett a repülőtéren. Ezúttal dzsekit és farmert viselt, de kétségkívül ő volt az. Búzaszőke haja nyirkosan tapadt a homlokához, és döbbenetesen nézett rá.

– T-te? – A hátmosó kefe megremegett Chloe kezében. – H-hogy kerülsz ide? Mondd, hogy nem egy pszichopata gyilkos vagy, aki a reptéren szemeli ki az

áldozatait!

A férfi szemöldöke magasra szaladt.

– Figyelembe véve, hogy *te* tepertél le engem, és most *te* állsz itt az én fürdőszobámban majdnem ruhátlanul, sokkal inkább *te* tűnsz pszichopatának – felelte, a *te* szócskát minden alkalommal kihangsúlyozva.

Chloe eltátotta a száját.

*Még hogy az ő fürdőszobája!*

– Ez nem a te fürdőszobád, hanem az enyém, körülbelül még kilencvenöt óráig, hacsak... – Egy pillanatra összeszorította a szemét. – Hacsak nem te vagy a tulajdonos.

*Milyen kellemetlen volna! Ezzel együtt milyen észszerű.*

– Nem én vagyok a tulajdonos.

– Hah! Akkor mégiscsak pszichopata vagy – bökött felé Chloe a kefével.

A férfi mélyet sóhajtott, és a tenyerével végigsimított az állán.

– Nézd, fogalmam sincs, ki vagy, azt meg végképp nem tudom, mit keresel itt, de az egészen biztos, hogy ezt a házat én béreltem ki, úgyhogy jobban tennéd, ha távoznál, mielőtt hívom a rendőrséget.

Chloe szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Te menj el, vagy én hívom a rendőrséget!

– Ezt nem hiszem el! – A férfi színtelenül fel-

nevetett, aztán a hajába túrt. – Adok pár percet, hogy rendbe hozd magad. Odalent leszek. – Sarkon fordult, és elhagyta a szobát.

Chloe nagyot szusszant, és remegő kézzel a helyére tette a keféit.

*Hát nem volt még elég a megpróbáltatásokból?*

Bizonytalan léptekkel a szobába ment, gyorsan felöltözött, aztán felnyalábolta a telefonját, és lefelé indult, közben végig magában zsörtölődött.

A férfi a konyhapultnak dőlve várta, karját összefonta a mellkasán. A lobogó tűz fénye sötét árnyakat vetett az arcára. Ha nem akarná elhappolni a házát, Chloe még vonzónak is tartaná.

Elfojtott egy nyögést. Betörőkhöz és önkényes házfoglalókhoz nem szokás vonzódni.

Feloldotta a telefonja zárját, előkereste a foglalása visszaigazolását, majd a férfi orra alá dugta.

– Nézd!

A férfi végigfuttatta rajta a tekintetét, aztán a saját telefonjáért nyúlt.

– Ez pedig az enyém – fordította Chloe felé a kijelzőt.

Chloe elolvasta a szöveget. Minden megegyezett; a cím, a képek, a dátum.

– Ez lehetetlen – suttozta.

– Úgy tűnik, mégsem az – reflektált a férfi. Az arcára volt írva, hogy mennyire lesújtja a felismerés.

Akárcsak Chloét. Esze ágában sem volt együtt tölteni a karácsonyt egy vadidegennel, még akkor sem, ha történetesen egy vonzó vadidegenről van szó. Még az elképzelés is bizarr. És ijesztő.

– Akkor sem maradhatsz itt – tört ki belőle. – Az összes pénzem erre az útra költöttem, és semmi mást nem akarok, csak a nagymamámmal karácsonyozni.

A férfi arca megrándult.

– A nagymamáddal? Azt ne mondd, hogy ő is itt van valahol.

Chloe szíve összefacsarodott. Mégis hogyan magyarázhatná el, hogy a férfi is megértse, hogy úgy érzi, Mamó itt van vele? Mintha ő lenne az apró faház, a csillagos ég, vagy a kandallóban lobogó tűz.

– Nincs itt – felelte, de a hangja még a saját fülének is erőtlennek tűnt.

A férfi értetlenül pislogott, majd mélyet sóhajtott.

– Nézd, én voltam itt előbb, ezért neked kell elmenned.

Chloe felhorkant.

– Utcára tennél egy nőt a hóviharban? Micsoda úriember vagy!

Farkasszemet néztek. Chloe látta a férfin, hogy számba veszi a lehetőségeket.

– Telefonálok egyet, és keresek neked egy másik szállást – mondta végül.

– Na még csak az kéne! Én egy tapodtat sem

mozdulok innen. Nem másik szállást akarok, hanem pontosan ezt – dobantott a lábával.

– Kizárt! Nem leszek összezárva egy olyan nővel, aki fenyőmintás fürdőköpenyt hord.

Chloe összerándult. A fürdőköpenyére tett megjegyzés az elevenébe talált.

– Nem is kell. El is mehetsz. – *Faragatlan tuskó.*

A férfi összeszorította a száját.

– Ezt nem hiszem el – szúrta a fogai közt. Felhúzta a kabátja cipzárját, és szó nélkül elhagyta a házat.

Chloe nagyot szusszant. Úgy érezte, mintha egy béna romkomba csöppent volna. Az ajtó felé sandított. Arra számított, hogy a férfi távozása megkönnyebbüléssel tölti majd el, mégis összeszorult a torka. Fel-alá járkált az apró helyiségben azon tépelődve, hogy az az alak vajon hová mehetett, mert abban biztos volt, hogy ebben a hóviharban egyetlen autó sem jut fel a hegyre.

*Talán hiba volt kitenni a szűrét, még a végén halálra fagy odakint.*

– A fene vinné el az egészet! – Felkapta a kabátját, és kilépett az ajtón. A fagyos szél az arcába csapott, a fogai összekoccantak, miközben tett pár lépést előre. Úgy vélte, a férfi még nem juthatott messzire.

– Hahó! – *Legalább a nevét tudnám.* – Merre vagy?  
– kiáltotta, aztán észrevette a férfi lábnyomait a hóban. A völgy felé vezettek.

– Hahó! – *Szépszemű.* – Gyere vissza! Ne akard, hogy a pokolra kerüljek miattad.

Egy darabig tétlenül ácsorgott, aztán visszaindult a ház felé.

*Az ördög vinné el ezt a makacs frátert!*

A fészker előtt járt, amikor motoszkálást hallott a bokrok felől. Odakapta a pillantását, de hiába erőltette a szemét, semmi szokatlant nem látott.

Aztán meghallotta a fenyegető morgást. A háta megfeszült, mint a gitárhúr, zihálva kereste a hang forrását. Ajka néma sikolyt formált, amikor észrevette a farkast. Az állat az erdő szélén állt, szürke bundája alig tűnt ki a tájból, és mereven őt figyelte.

Chloe torkát vasmarok szorította össze, a lába ösztönösen megrándult.

Menekülnie kell!

– Maradj veszteg – hallotta a nyugodt baritont a háta mögül.

– Képtelen vagyok rá – felelte Chloe magas hangon.

– Bízz bennem. Nem fog bántani, csak nézz egyenesen a szemébe, és nagyon lassan hátrálj.

Chloe elkezdett a férfi felé araszolni.

– Nagyon jó. Nyugodtan. Ez az, jól csinálod.

Néhány lépést követően Chloe érezte, hogy a háta a férfi testének ütközik. Az idegen karja a derekára simult, forró lehelete a nyakát simogatta.

– Gyere – suttogta a férfi, aztán behúzta a fészerbe.  
– Köszönöm – sóhajtotta Chloe, amint a deszkaajtó becsukódott mögötte.

A férfi álla megfeszült.

– Mondd, teljesen elment az eszed? – förmedt rá. – Nem a Rodeo Drive-on sétálgatsz.

Chloe először meghökkent, aztán elfutotta a méreg.

– Éppenséggel téged kerestelek – vágott vissza. – Azt hittem, a nyakadba vetted az erdőt.

– Nekem nem ment el az eszem.

– Nem? Akkor mégis mit keresel idekint?

– Fáért jöttem – felelte a férfi, majd Chloe felé lépett. – Jobb, ha az eszedbe vésed, hogy ez itt a vadon. Nem lehetsz meggondolatlan.

Chloe legszívesebben norvég kockásra karmolta volna a férfi arcát, de valójában önmagára haragudott. Ostobán viselkedett, amivel mindkettőjük életét kockára tette. Nagyot nyelve bólintott.

A férfi az ajtóhoz lépett, és kinézett rajta.

– Elment. Most már visszamehetsz a házba.

Chloe kifelé indult, de mielőtt elhagyta a fészert, vetett egy pillantást a férfira. Még ha a háta közepére sem kívánt egy lakótársat, abban a percben hálát érzett iránta.

Azt viszont el sem tudta képzelni, hogyan fogja egy idegennel összezárva eltölteni az ünnepeket.





Ugyan a nap bővelkedett váratlan meglepetésekben, Chloe minden erejével azon igyekezett, hogy élvezze a West Maroon Creek-ben töltött időt. Bepakolta a holmiját a férfi ruhái mellé a szekrénybe, majd neki látott az alsó szint feldíszítéséhez. A kamrában talált még néhány doboz díszet, azokat is felhasználta.

Ezt szerette a legjobban az év ezen időszakában. Ilyenkor minden csupa szín és illat, a legegyszerűbb szoba is ünnepi díszbe öltözik. Mamó minden évben zölddel és pirossal aggatta tele a házat, de Chloe a lágyabb árnyalatokat is kedvelte, a barna és a bézs különféle tónusát és a púder változatait. Mindenhová kis cukorpálcikákat és fenyőtobozokat aggatott, és meggyújtotta a vaníliás gyertyatömböket. A mennyezetről aranyló gömbök lógtak lefelé, a gerendák mentén szivárványszínben pompázó fényfüzerek világítottak.

Épp egy csillagokkal díszített girlandot igyekezett az ajtó fölé rögzíteni, amikor hangos nyögést hallott a lépcső irányából. Ijedtében megbillent a székkal, amin éppen egyensúlyozott, de sikerült megkapaszkodnia.

Kéretlen lakótársa a lépcső előtt állt, és falfehér arccal bámult rá.

– Jól vagy? – ráncolta a homlokát Chloe. – Úgy festesz, mint aki citromba harapott.

A férfi ádámcsutkája nagyot ugrott, ahogy végignézett a helyiségen.

Chloe büszke mosolyra húzta a száját.

– Ugye milyen hangulatos? Ó, jut eszembe – mutatott a kandallópárkányra, ahonnan egy piros mikulászokni lógott –, hagytam helyet a te zoknidnak is.

A férfi a plafonra emelte a tekintetét, miközben az orra alatt motyogott.

Chloe sanda pillantást vetett rá. Még sohasem találkozott egyetlen emberrel sem, akire ilyen hatást gyakorolt volna néhány villogó füzér.

– Csak azt ne mondd, hogy nem szereted a karácsonyt!

A férfi újabb nyögést hallatott.

*Jóságos ég! Tényleg nem szereti.*

Chloe bosszúsan felszusszant. Újabb csapás sújtja. Ugyanis csak a balsors sodorhatta éppen Ebenezer Scrooge-ot az útjába.

Megvonta a vállát. A férfi baja, ha nem hagyja, hogy átjárja az ünnep szelleme. Chloe abba már belement, hogy osztozzanak a házon, a díszítésből nem enged.

Megköszörülte a torkát.

– Nos, nagyon sajnálom, ha így van, de attól tartok, hozzá kell szoknod a látványhoz, mert én viszont imádom a karácsonyt.

– Azt látom – dünnyögte a férfi, miközben a lépcsőre rogyott. – Csak azért jöttem, hogy közöljem, van

egy kis gondunk. Csak egy hálószoba van.

*És egyetlen ágy.*

Chloe a kanapéra pillantott, de az a mérete miatt alvásra teljesen alkalmatlannak tűnt. Ugyanakkor hogyan is tölthetné egy idegennel egy ágyban az éjszakát?

Bevillant előtte a kép, ahogy a férfi erős karjával átöleli, és a testük összesimul a takaró alatt, de erőszakkal elhessegette. Nem álmodozhat valakiről, akinek a nevét sem tudja.

– Enyém az ágy, tiéd a szőnyeg – vetette fel. Ellenállásra számított, azonban a férfi lassan bólintott. – De – leugrott a székről, és a kezét nyújtotta – nem alszom együtt olyasvalakivel, akinek még a nevét sem tudom. Az enyém Chloe García.

A férfi felegyenesedett.

– Jensen Lamontaine.

Chloe keze a férfi meleg tenyerébe siklott, a tekintetük összefonódott. Fogalma sem volt, miért, de Chloe gyomra furcsa görcsbe rándult, ezért lesütötte a szemét.

– Öhm... Nekem még el kell pakolnom – motyogta, mire Jensen elengedte a kezét.

Chloe összekapkodta és a kamrába vitte a dobozokat. Elfojtott egy ásítást, majd felment az emeletre. A díszítés hevében észre sem vette, hogy elszaladt az idő. Az óra már elütötte az éjfél, ami azt jelentette,

hogy Floridában hajnali kettő van. Nem csoda, hogy alig tudta nyitva tartani a szemét.

Miután pizsamába öltözött, vastag pokrócot és párnát vett elő, a szőnyegre tette őket, majd bebújt az ágyba. Nem sokkal később halkan kinyílt az ajtó. Chloe hallotta, ahogy a férfi kibújik a ruháiból, és alig állta meg, hogy oda ne nézzen. Eszébe jutott, amikor a fészer előtt Jensen átölelte.

*A pokolba az egészszel!*

Kilesett a takaró alól. Jensen a szekrény előtt állt pizsamanadrágban, fedetlen felsőtesttel. Az ablakon át beszűrődő halovány fényben az összes apró izom jól láthatóan kirajzolódott a hátán.

Chloe halk nyögést hallatott, mire a férfi felé fordult. Magára rántotta a takarót, közben azt kívánta, bárcsak az ágyal együtt elsüllyedhetne a föld alá.

Kukkoláson kapták. Mi lehet ennél kínosabb?

Jensen elhelyezkedett a földön, Chloe pedig lehunyta a szemét, de nem tudott elaludni. A szoba ugyan meleg volt, de korántsem annyira, mint Mamó háza. Vacogott a vékony pizsamában, a fogai összekoccantak. Összepréselte a száját, és szorosabban magára húzta a takarót, de így sem tudta leküzdeni a reszketését.

Egyszer csak Jensen felpattant, és közelebb lépett az ágyhoz.

– Mit csinálsz? – kapta rá a tekintetét Chloe.

– Melléd fekszem.  
– Dehogy fekszel!  
– Dehogynem. Máskülönbem egyikünk sem alszik ma éjszaka.

– Nem osztom meg az ágyam egy idegennel. Az kizárt!

– Hidd el, engem sem tölt el örömmel a gondolat, de a szükség nagy úr. Na menj szépen arrébb!

*Micsoda faragatlan alak!*

Jensen felemelte a takarót, és bebújt mellé, mellkasa Chloe hátának simult. Több réteg ruha választotta el őket egymástól, de Chloe még így is érezte a férfi testéből áradó forróságot és a bőre fűszeres-fás illatát. A teste azonnal reagált, és olyan helyeken is bizseregni kezdett, ahol nem lett volna szabad.

*Ördög és pokol! Nem kívánhatom meg Mr. Humbugot. Az kizárt!*

De bárhogy is próbálta leküzdeni, vágyott rá, hogy bekucorodjon a férfi ölelésébe, és a vállgödrébe fúrja az arcát.

Elfojtott egy nyögést. Egészen biztosan kimerültek az idegei, máskülönbem eszébe sem jutnának ilyen képtelenségek. Kényszerítette magát, hogy másra gondoljon, míg végül elnyomta az álom.

Másnap reggel korán ébredt. Jensen keze a derekán pihent, lehelete a nyakát cirógatta. Chloe egyetlen pillanat alatt kimelegedett, és égett az arca. Jó

ideje nem ölelték már így át.

Óvatosan kibújt a férfi karja alól, és szemügyre vette őt. Bal szemöldöke felett halvány forradás húzódott, bőrén átütött a serkenő borosta. Az ajka résznyire nyílt, néhány hajtincse a homlokába hullott.

Chloe leküzdhetetlen vágyat érzett rá, hogy végighúzza az ujját Jensen markáns arcélén, az ajka szabálytalan vonalán, és hogy megérintse az apró szarkalábakat a szeme sarkában, de megállta. Ő sem venné jó néven, ha egy idegen megérintené, noha Jensen érintése furcsamód nem töltötte el viszolygással.

Kikelt az ágyból, a szekrényhez osont, és felöltözött. Elhatározta, hogy addig kutat, amíg meg nem találja a legszebb fát. Egy szabályos, dundi, kerek fenyőt, melynek illata bejárja majd az egész házat.

A hó még mindig makacsul esett. Méteres hóakadály magasodott Chloe előtt, amikor kinyitotta az ajtót. Megragadta a falnak támasztott hólapátot, és hozzáfogott az út megtisztításához.

Néhány mozdulat után már minden porcikája fáj. A csizmája átázott, és egyfolytában megcsúszott a térköveken, ráadásul a kabátján áthatolt a hideg levegő, úgy érezte, menten halálra fagy.

– Kellett neked az isten háta mögé utazni! – morgolódt a homlokát a nyélnek támasztva.

Lehunyta a szemét, és igyekezett erőt gyűjteni, amikor bizseregni kezdett a tarkója. A rémület végig-

cikázott a testén. Talán mégis farkaseledel válik belőle?

Felkapta a fejét, és visszatartott lélegzettel körülnézett. Alkalmi alvópартnere az ajtóban állt egy szál melegítőnadrágban és pulóverben.

*Hihetetlen, hogy ez az alak nem fázik!*

Jensen elindult felé, közben az orra alatt dűnnyögött, de Chloe egészen addig nem értette, mit, amíg közelebb nem ért hozzá.

– ...minek jött ide, ha nem bírja a hideget? Ráadásul egy szál széldzsekit vett fel.

Chloe tüntetőn hátat fordított.

*Micsoda alak! Még hogy széldzseki!*

A férfi megkerülte, és kivette a kezéből a lapátot. Chloe lopva figyelte a mozdulatait. Amikor Jensen ránézett, elkapta a fejét.

Miután a férfi eltakarította az útról a havat, letámasztotta a lapátot, és összefonta a karját a mellkasán.

– Komolyan ez a legmelegebb ruhád?

Chloe összepréselte az ajkát.

*Még mindig ezen lovagol?*

– És te komolyan belehalnál egy kis kedvességbe? Jensen szája megrándult.

– Az éjszaka az ágyad melegítettem, most pedig az utat tisztítottam meg kegyed előtt. Mi ez, ha nem kedvesség?

– És szépen a fejemre is olvasod! – Chloe a szemét forgatta, de azt azért nem tagadhatta, hogy Jensen tényleg szívességet tett neki azzal, hogy mellé feküdt, a karjai közt hipp-hopp elnyomta az álom.

Arra, hogy a férfi közelsége milyen hatással volt rá, nem akart gondolni. Ez az undok alak különben sem érdemli meg, hogy vonzódjon hozzá.

– Honnan jöttél? – kérdezte a férfi.

– Floridából. És te? – húzta fel az orrát Chloe. – A kanadai Yukonról?

Jensen arcán halvány mosoly suhant át.

– New Yorkból, de a gyerekkoromat Wisconsinban töltöttem.

– Akkor azért értesz ilyen jól a hólapátoláshoz.

A férfi megvonta a vállát.

– Nincs benne semmi ördögösség. Nálad a technikával volt a gond, túl magasan fogtad a nyelét. Ha a két kéz távolabb esik egymástól, nem fáradsz ki olyan hamar.

Chloe egy kissé megenyhült. Talán mégsem olyan undok ez az alak, amilyennek hitte.

– Köszönöm a tippet – biccentett.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, a csend kezdett kellemetlenné válni. Chloe végül megköszörülte a torkát, és a ház felé indult, de néhány lépést követően megtorpant.

– Jaj, majdnem elfelejtettem! Mit gondolsz, talállok



fejszét a fészerben?

Jensen gyanakvó pillantást vetett rá.

– Mi szükséged van egy fejszére?

– Fát akarok vágni.

A férfi szája egyszerre húzódott grimaszra és mosolyra, mintha nem tudná eldönteni, hogy nevéssen vagy elborzadjon.

– Van elég fa.

Chloe a fejét ingatta, és az örökzöldek felé intett.

– Fenyőfát.

Jensen szeme elkerekedett, az erek kidudorodtak a nyakán.

– Na nem. Kizárt. Szó sem lehet róla! A ház már így is borzalmas.

Chloe csípőre tette a kezét.

– Mondd, mi bajod neked a karácsonnyal?

– És te miért szereted ennyire? – kérdezett vissza a férfi.

Chloe lesütötte a tekintetét. Vajon mennyire legyen őszinte egy idegennel? Végül úgy döntött, nincs miért titkolóznia.

– A nagymamám nevelt fel. Rajongott a karácsonyért. A pénzünk épphogy csak kitartott a hónap végéig, de a karácsony mégis mindig tökéletes volt. Mamó hónapokig spórolt azért, hogy ajándékot vehessen nekem, és minden évben meglepett egy újabb fenyődísszel is. Illatos süteményt sütöttünk, és éjfélkor

kiültünk a csillagokat nézni. Mamó szerint olyankor ragyognak a legfényesebben. A karácsony különleges. Számomra legalábbis mindenképp az.

Chloe felemelte a fejét. A férfi mereven őt nézte, látszott rajta, hogy vívódik.

– Sajnálom – felelte végül Jensen –, de akkor sem.

Chloe szíve összefacsarodott.

– Mégis mit számít egy karácsonyfa? – csattant fel.

– Nem számít. De pontosan azért utaztam ide, hogy távol legyek mindettől. Ha nem lenne a házon tető, az úrből is látnák a halomnyi giccset, amit kiakasztottál. Fa nem kell.

Chloe szemét marták a könnyek, ezért elfordult. Már bánta, hogy megnyílt Jensen előtt. Legszívesebben az arcába vágta volna, hogy magasról tesz rá, hogy gyűlöli a karácsonyt, de a férfi is fizetett a házáért. Tiszteletben kell tartania a döntését.

Két napig alig szóltak egymáshoz, és Chloe úgy érezte, a férfi idegenebb számára, mint az első találkozásukkor. Éjjelente alig aludt egy szemhunyasnyit, noha Jensen továbbra is felmelegítette az ágyát, mégsem tudott megbocsátani neki. Chloe-nak fájt, hogy az első karácsonyán, amit Mamó nélkül tölt, nem állít karácsonyfát.

*Pokolba Jensen Scrooge-dzsal!*

Szenteste reggelén kisurrant a házból, és a fészerbe indult. Fejszét keresett, de mivel sehol sem

talált, magához vett egy fűrész, aztán kiválasztott egy tökéletes karácsonyfa-jelölt fenyőt, és hozzáfogott a kivágásához, ám az nehezebbnek bizonyult, mint hitte. A fűrész fogai alig kaptak bele a törzsbe.

Csüggedten a fának vetette a hátát. Mégis mi a fenét képzelt, amikor azt gondolta, képes lesz megbirkózni a feladattal? Hiszen ezelőtt még sohasem próbálkozott ilyesmivel. A kudarc keserű íze végigfolyt a torkán, és átjárta a bensőjét.

De nem adhatja fel, mert hogyan is ünnepelhetné meg a karácsonyt és adózhatna Mamó emlékének karácsonyfa nélkül?

Ellökte magát a fától, és elhatározta, hogy még ha belegebed is, akkor is kivágja ezt a nyamvadt fát.

Lehajolt, és újabb kísérletet tett, ezúttal igyekezett nagyobb erőt bevetni, és gyorsított a mozdulatain is. Egy pillanatra úgy tűnt, sikerrel jár, de aztán a fűrész megcsúszott a nedves kérgen, és megsebezte a lábát.

Chloe összegörnyedt a fájdalomtól. Ledobta a kesztyűjét, feltúrta a nadrágja szárát, és a sebre tapasztotta a kezét, de a vér átszivárgott az ujjai között, és pirosra festette a havat.

Elsántikált a házig, a fürdőbe ment, kibújt a nadrágjából, és hideg vizet engedett a sebre. Nem tűnt túl mélynek, mégis erősen vérzett.

Összerezzen, amikor Jensen berontott az ajtón.

– Láttam a vérnyomokat. Mi történt?

Chloe nem felelt. Mégis mit mondhatna? Hogy tett arra, mit akar a férfi, és kiment fát vágni?

Jensen pillantása a lábára tévedt, és elsötétült a tekintete.

– Az az átkozott fa – morogta, aztán közelebb lépett. – Mutasd, hadd nézzem!

Chloe elhúzódott tőle. Az arca felforrósodott a gondolattól, hogy alul csak fehérneműt viselt, de Jensen egyáltalán nem törődött a hiányos öltözetével. Kötszert és fertőtlenítőt vett elő a szekrényből, majd elé guggolt, és egyik kezével óvatosan a lába alá nyúlt. Egyszerű érintés volt, Chloe pulzusa mégis az egekbe szökött tőle.

A férfi lekezelte és bekötözte a sebet, aztán felnézett rá. Erdőzöld szeme elsötétült, mint a fű egy kiadós eső után. A pillantásától elakadt Chloe lélegzete, de igyekezett leplezni. Halkan megköszöri a torkát, mire Jensen felegyenesedett.

– Így már rendben lesz.

Chloe megköszönte a segítséget, megvárta, amíg a férfi magára hagyja, aztán a szobába bicegett, és bebújt a takaró alá. Így, karácsonyfa nélkül, a szenteste gondolata egyáltalán nem töltötte el lelkesedéssel. Behunyta a szemét, és hagyta, hogy elragadja az álom.

Már besötétedett, amikor felébredt. A sebe még lüktetett, de már enyhült az égető fájdalom, ezért kikászálódott az ágyból, és lefelé indult. Mégsem

kuksolhat szenteste a szobában.

Félúton járt, amikor íncsiklandó illatok csapták meg az orrát. Sok mindent el tudott képzelni Jensenről, de azt nem, hogy tud főzni.

*Úgy tűnik, a férfi tele van meglepetésekkel.*

Chloe lelépett az utolsó lépcsőfokról, és meglepve tapasztalta, hogy Jensen átrendezte a helyiséget, amíg ő aludt. A kanapé a kandalló előtt állt, a helyén hatalmas fenyőfa magasodott.

– Ez...

Chloe szava elakadt, miközben ide-oda kapkodta a pillantását a konyhapult mögött álló férfi és a fa között.

– Arra ne kérj, hogy díszítsem is fel – jegyezte meg Jensen halványan mosolyogva.

Chloe egyetlen szót sem tudott kinyögni. Ahogy a lába engedte, átsietett a helyiségen, és a férfi nyakába vetette magát. Alig volt képes elhinni, hogy mindezt megtette érte.

– Köszönöm – suttogta, és ösztönösen Jensen vállgödrébe fúrta az arcát. A térde megrogyott, amikor a férfi meleg tenyere a derekára simult.

Jensen fagyantával keveredett fűszeres illata bekúszott a bőre alá, és átjárta minden porcikáját. Reszketegen kifújta a levegőt, és felemelte a fejét. Tekintete a férfi ajkára tévedt. Vágyott rá, hogy megérintse, mi több, hogy megízlelje. Az érzés zavarba ejtette.

Hirtelen hátralépett, és a füle mögé tűrt egy hajtincset.

– Miért gondoltad meg magad? – intett a fa felé.

A férfi megvonta a vállát, az arca kifürkészhetetlen volt.

– Köszönetképpen készítek neked valamit. Biztosíthatlak, hogy ilyen finomat még sohasem ittál – vetette fel Chloe, és arrébb tolta a férfit, hogy odaférjen a tűzhelyhez. – Mamó receptje, és isteni finom. – Amikor elkészült, Jensen kezébe nyomott egy bögrét.

A férfi furcsa torokhangot hallatott, ahogy a fenyőfaalakú mályvacukrokkal díszített forró csokoládéra esett a pillantása.

– Kezdem azt hinni, hogy el akarsz tenni láb alól.

Chloe a szája elé kapta a kezét.

– Ne haragudj! Egyszerűen csak képtelen vagyok elhinni, hogy valaki utálja a karácsonyt.

Jensen óvatosan a pultra tette a bögrét, mintha attól tartana, az kárt tesz benne.

– Nem utálok – szögezte le.

Chloe a szemét forgatta.

– De igen. Ne is tagadd!

– Különösebben nem kedvelem – vallotta be a férfi.

Chloe várakozásteljesen nézett rá, mire Jensen nagyot sóhajtott.

– A szüleim elváltak, és a karácsony nálunk a

versengésről szólt, hogy melyikük tud nagyobb ajándékkal előrukkolni. Ez az egész csak a pénzről szó. Az áruházak tömve vannak emberekkel, hogy megvegyék a leghaszontalanabb dolgokat is. A hatszázadik rénszarvasos kötött pulcsit, vagy az ezredik nyakkendőt, amit sose fog hordani.

Chloe torka összeszorult, ahogy a kisleány gondolt, akit megfosztottak a karácsony szellemétől.

Lágyan megérintette Jensen karját.

– Nagyon sajnálom, hogy a szüleid nem azokat az értékeket adták át neked, amelyek igazán fontosak, de mindez – mutatott körbe a szobában – aligha csak a pénzről szól. Hiszen nem költöttél rám egyetlen centet sem, mégis azzal, hogy idehoztad ezt a fát, sokkal többet adtál bárminél, amit pénzen meg lehet vásárolni. Nos, pontosan erről szól a karácsony – mondta Chloe. Egy pillanatig még a férfit arcát fürkészte, amin úgy változtak az érzelmek, mint az évszakok, majd a fához bicegett, és hozzáfogott a díszítéshez.

Ahogy egy-egy gömb a kezébe akadt, forró könnyek buggyantak ki a szeméből. Mamó most jobban hiányzott neki, mint valaha, ugyanakkor boldog volt, hogy teljesítette, amit együtt elterveztek.

Jensen a kanapén ült egy pohár borral a kezében. Chloe gyakran magán érezte a pillantását, olyankor rendszerint elejtette, ami a keze ügyében volt.

– Mindjárt kész – lelkesedett, miután az utolsó gömböt is a helyére akasztotta. – Már csak a csúcsdísz van hátra. Mit gondolsz, bevállalod? – nyújtotta a férfi felé.

Jensen arca megrándult.

– Kizárt!

– Kérlek! Én különben sem érem el a tetejét.

Hosszan nézték egymást; Jensen nem mozdult, de Chloe sem tárgított. Végül a férfi nagyot sóhajtván felállt.

– Nem hiszem el, hogy ezt csinálom – morogta.

Kinyújtózott, és a helyére tette az arany színekben pompázó csillagot, aztán mint aki forró parázshoz nyúlt, elrántotta a kezét.

Chloe mosolyogva a fejét ingatta.

Nem sokkal később megvacsoráztak, Jensen meglepően jó szakácsnak bizonyult. Chloe mesélt a férfinak a Port St. Lucie-i életéről és persze Mamóról. Elmondta, hogy a közös álmukat valósította meg azzal, hogy ideutazott. Jensen figyelmesen hallgatta, közben néha visszakérdezett.

Miután eltakarították a vacsora romjait, melegen felöltöztek, és kimentek a ház elé. A vihar már elcsendesedett, a vastag hótakaró, melyet maga után hagyott, puha paplanként borította be a tájat. A csillagok apró égbövekként ragyogtak a fekete égbolton, fényesebben, mint bármikor. Éppen, ahogy Mamó



mesélte.

Chloe Jensenbe karolt, de abban a pillanatban a csizmája megcsúszott a talajon, és a férfit magával rántva elterült a hóban.

– Lassan sportot üzöl ebből – suttogta Jensen, ajka halvány mosolyra húzódott, forró lehelete Chloe arcát simogatta. Aztán a férfi tekintete Chloe szájára tévedt, és lassan közelebb hajolt.

– Még azt sem tudom, mivel foglalkozol – mosolyodott el Chloe zavarában.

A férfi felnyögött.

– Számít ez?

Chloe az ajkába harapott.

– Azt hiszem. Ha például bérgyilkos vagy, egészen biztosan nem csókolhatlak meg.

Jensen felnevetett.

– Mikrochipeket gyártok.

– Mikrochipeket? – ízlelgette a szót Chloe. – Az befér – suttogta, majd átkarolta a férfi nyakát, és magához húzta. Ajkát az ajkára tapasztotta, és megcsókolta a csillagok óvó tekintete alatt.

A karácsony időnkét tartogat váratlan meglepetéseket, ám ezek egészen kellemesek is lehetnek, ha engeded, hogy átjárjon a karácsony szelleme.